

opusdei.org

Rozjímání v době karantény na Bílou sobotu 11. 4. 2020 Prelát: Světlo Kristovo!

Uveřejňujeme poslední audio z
cyklu čtyř nahrávek, ve kterých
Mons. Fernando Ocáriz rozjímá
o Umučení Páně.

11.04.2020

**Audio a přepis rozjímání Mons.
Fernando Ocáriz: Světlo Kristovo!**

(Odkaz na první část: V jednotě při
Poslední večeři)

(Odkaz na druhou část: Nové
přikázání)

(Odkaz na třetí část: Kristus, zrcadlo
naší křehkosti)

.....

ROZJÍMÁNÍ NA SVATÝ TÝDEN

Část IV

„Lumen Christi!“ Světlo Kristovo! To jsou slova, kterým církev dává zaznít na prahu Velikonoční vigilie, která začíná v nočním šeru.

„Lumen Christi!“ opakuje se třikrát, zatímco se postupně rozsvěcejí svíce věřících. Kristovo světlo přemáhá temnotu hříchu a smrti! Ježíš vstal z mrtvých! To je ta radostná zvěst, kterou zanedlouho opět uslyšíme.

V předchozích dnech jsme rozjímali o Ježíšově naprostém odevzdání se až do krajnosti: od ustanovení eucharistie při Poslední večeři až po smrt na kříži.

Nyní vidíme, že temnota Kalvárie není posledním slovem. Svaté ženy, které provázely Pána ve chvíli utrpení, nám otevírají cestu ke světlu Vzkříšení. Ježíš je odměňuje za lásku, která je podnítila k tomu, aby šly nabalzamovat jeho tělo, a činí z nich první nositelky velikonoční radosti.

Jako oněm svatým ženám i nám zvěst o vzkříšení přináší nové světlo do života. Sv. Pavel připomíná Římanům: „Ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6,4).

Velikonoce nám zvěstují, že nejsme svázáni svými minulými hříchy, tíží svých dřívějších omylů, omezeními,

na něž v životě narážíme, a více či méně obtížnými situacemi, jakou je např. ta současná. Apoštol Pavel proto znovu říká: „Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem“ (Řím 6,11).

Když si připomínáme Ježíšovo zmrtvýchvstání, chceme odpovědět na Pánovu výzvu žít novým životem.

Ale o jakou novost tu jde? Vždyť rytmus našeho života většinou udávají tytéž opakující se věci: tatáž práce, totéž místo, titíž lidé. A ti, kdo jsou v poslední době nuceni být doma, si to možná uvědomují ještě víc.

V čem tedy spočívá novost Velikonoc? Spočívá ve světle víry, která se promítá do našeho života a která je ožívována láskou a podporována nadějí.

Sv. Josemaría řekl: „Tato jistota, kterou nám dává naše víra, nás vede k tomu, abychom viděli své okolí v novém světle, a i když vše bude stejné, abychom si uvědomili, že ve skutečnosti je vše jiné, protože je to výrazem Boží lásky.“¹

Ano, prostřednictvím víry víme, že Ježíš kráčí v každodenním životě vedle nás a odhaluje nám jeho skutečný smysl a hodnotu. Víra nám pomáhá vidět Ježíše, který nás možná očekává v prosbě, s níž se na nás obrací někdo z rodiny, v laskavosti, kterou můžeme prokázat sousedovi, v zatelefonování někomu, kdo se cítí sám...

Prostřednictvím víry víme, že práce vykonaná z lásky má vždy svou hodnotu, protože se proměňuje v oběť našemu Bohu Otci. Možná si teď všímáme, kolik věcí se vymyká naší kontrole a že se při dosahování svých cílů nemůžeme spoléhat jen na

vlastní síly. Možná se o nás začíná pokoušet skleslost.

Pomůže nám, připomeneme-li si, že zatímco se s myšlenkou na naši rodinu a na celý svět snažíme pracovat ve ztížených podmínkách, stojí zmrtvýchvstalý Ježíš vedle nás. Když pracujeme s Kristem, má veškeré naše úsilí smysl, dokonce i tehdy, když se nedostaví očekávané výsledky, protože ozvěna skutků vykonaných z lásky vždy dolétne až do nebe.

Poté co svatým ženám sdělil zprávu o Ježíšově zmrtvýchvstání, anděl dodal: „Ale jděte a povězte jeho učedníkům, i Petrovi: Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl“ (Mk 16,7). Učedníci se mají vrátit do Galileje, na místo, kde vše začalo, do země, kterou v době Mistrova veřejného kázání denně procházeli.

Stejná výzva je adresována i nám: vrátit se do své Galileje, k našemu každodennímu životu, nyní však se světlem a radostí Velikonoc.

Svatý otec František to před několika lety připomenul: „Vrátit se do Galileje znamená především vrátit se tam, do toho bodu na začátku cesty, kde ve mně Boží milost zažehla jiskru. Tou jiskrou mohu zažehnout oheň pro dnešek i pro každý den, a přinášet teplo a světlo svým bratrům a sestrám.“² Jak moc nám v těžkých chvílích pomáhá obnovit důvěru v Pána a připomenout si všechny ty chvíle, kdy vstoupil do našeho života.

Přijměme Pánovu výzvu. Uvažujme často o smyslu velikonoční radosti – radosti, která je slučitelná s utrpením –, přijměme světlo, které nám Pán chce dát a podělme se o ně s ostatními.

Jako svaté ženy s radostí hlásejme, že Kristus žije. Kéž se tato jistota odrazí

v našem životě: v pokoji, naději a lásce, kterou chceme naplnit naše dny. Prosme Pannu Marii o přímluvu, aby se tak stalo. V den zmrtvýchvstání ji vidíme rozzářenou radostí ze Synova návratu. Tato chvíle čeká i na každého z nás a vytrváme-li, budeme skrze Boží moc navěky žít v Ježíši Kristu.

1 Jít s Kristem, 144.

2 Homilie na Velikonoční vigilií, 19. dubna 2014.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
rozjimani-v-dobe-karanteny-
z-11-4-2020-prelat-svetlo-kristovo/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/rozjimani-v-dobe-karanteny-z-11-4-2020-prelat-svetlo-kristovo/)
(04.08.2025)